

byl, přičítanou mu krádež spáchat, protože byl již pro zločin krádeže trestán. Než, nehledíc k tomu, že stěžovatelem tvrzený výrok předsedův není protokolem o porotním přelíčení zjištěn a nemá tudíž soud zrušovací vůbec podkladu pro rozhodnutí o tvrzené zmatečnosti, ohrožuje § 344 čís. 8 tr. ř. zmatečností toliko nesprávně právní poučení porotců předsedou, při čemž citované v zákoně §§ 325 a 327 tr. ř. určují, jaké právní poučení má zákon na zřeteli. Tak zv. resumé, totiž souhrn podstatných výsledků přelíčení ve vývodech předsedových a krátké uvedení důkazů ve prospěch obžalovaného a proti němu svědčících, jež taktéž § 325 tr. ř. předpisuje, není předmětem uvedeného zmatečného důvodu. Jen do oboru tohoto uvedení důkazů možno však zařaditi poukaz předsedův na předchozí potrestání obžalovaného pro krádež, jež projevuje způsobilost ku spáchání přítomné krádeže. Že by byl dal předseda porotcům nesprávné právní poučení, stěžovatel sám netvrdí; jen tímto tvrzením byl by však ve skutečnosti opodstatněn číselně uvedený důvod zmatečnosti.

Čís. 292.

Nálezem ve smyslu § 244, pokud se týče § 314 odstavec třetí tr. ř. jest pouze nález vrchního zemského soudu o námitkách proti obžalovacímu spisu, nikoli též usnesení radní komory, pokud se týče vrchního zemského soudu (§ 114 tr. ř.) o vyloučení některé ze souvisejících trestních věcí ze společného řízení.

Přítomnost menšího počtu než 30 porotců (§ 306 tr. ř.) není důvodem zmatečnosti, nestalo-li se přes to, šetříc práva odmítacího, obsazení lavice porotců nemožným.

(Rozh. ze dne 26. října 1920, Kr I 737/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl dle § 4 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. z. na rok 1878 již v zasedání neveřejném zmatečnou stížnost Jindřicha K. a Antonína P. do rozsudku krajského jakožto porotního soudu v Plzni ze dne 26. července 1920, jímž uznáni byli vinnými zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a, c, 179 tr. z.

Důvody:

Dle § 314 tr. ř. (ve stížnosti rovněž uváděný § 244 tr. ř. nepřichází tu v počet, poněvadž jde o případ porotní) má arci předseda po přísaze porotců a vyvolání svědků a znaleců pod sankcí zmatečnosti dáti přečísti spis obžalovací a také případný nález, dle něhož odpadá některý bod obžaloby. Odpadnouti může některý bod obžaloby pouze nálezem vrchního soudu zemského ve smyslu § 213 odst. 1 a 2 tr. ř. o podaných námitkách proti spisu obžalovacímu. Pouze tento nález může býti tedy míněn svrchu zmíněným předpisem § 314 tr. ř. V případě přítomném námitky proti spisu obžalovacímu nikým z obžalovaných podány nebyly a nedošlo proto ani k nálezu, o jakém shora byla řeč, nemohl tedy ani nález takový býti při hlavním přelíčení porotním přečten a nedostává se proto podmínek pro

uplatňování důvodu zmatečnosti rozsudku dle čís. 4 § 344 tr. ř. Stížnost zmateční arcí má za to, že tento důvod zmatečnosti rozsudku vznikl tím, že nebylo při hlavním přelíčení porotním přečteno usnesení radní komory krajského soudu v Plzni ze dne 9. července 1920, jímž z důvodu § 57 tr. ř. a vzhledem na § 91 tr. ř. vyloučena byla ze společného trestního řízení trestní věc Františky P. pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a, b tr. z. za tím účelem, by byla svého času samostatně projednána před senátem krajského soudu v Plzni. Než z toho, co již shora bylo pověděno, plyne, že předpis § 314 tr. ř. nevztahuje se na usnesení radní komory pokud se týče rozhodnutí vrchního soudu zemského ve smyslu § 114 tr. ř. (k jakémuž v případě přítomném rovněž nedošlo) o vyloučení jednotlivých trestných činů nebo jednotlivých obviněných z řízení společného, a to již proto, že pouhým takovým vyloučením žádný z bodů obžaloby neodpadá. Zmíněné usnesení radní komory se nadto obžalovaných K. a P. vůbec netýkalo, takže, třeba by § 314 citován byl v § 344 čís. 4 tr. ř., nemohli by tito obžalovaní uplatňovati zmatečnost rozsudku dle tohoto zákonného ustanovení podle předposledního odstavce § 344 tr. ř. ani, kdyby tu nebylo shora dovozeného právního omylu na straně stížnosti.

Dle předpisu §§ 306 a 307 tr. ř., jež dle § 344 čís. 4 tr. ř. jsou chráněny sankcí zmatečnosti rozsudku, vyžaduje se arcí přítomnost třiceti porotců vůbec, pokud se týče dvacetičtyř porotců nevykloučených, by mohlo býti přikročeno k dotazům, v § 306 nařízeným, pokud se týče k obsazení lavice porotců. Než, žádá-li zákon většího počtu přítomných porotců, nežli nevyhnutelně třeba k obsazení lavice porotců, je důvodem toho jen možnost, že by následkem vyloučení jednotlivých porotců z příčin, v § 306 pod čís. 1—4 uvedených, nebylo lze dosíci počtu, vyžadovaného k obsazení lavice porotců. Odpadne-li v konkrétním případě tento důvod, poněvadž z porotců, přítomných v počtu menším než 30, není po zákonu vyloučeno tolik, by obsaditelnost lavice ve smyslu § 307 stala se nemožnou, pozbývá příkaz § 306 své absolutní závaznosti. To patrně z předpisu § 307 tr. ř., dle něhož se k obsazení lavice porotců vyžaduje přítomnost 24 nevykloučených porotců. Než i z tohoto předpisu připouští zákon výjimku pro případ, že ti, jimž přísluší právo porotce odmítati (dle § 308 tr. ř. obžalobce a obžalovaný) výslovně prohlásí, že jsou srozuměni, by lavice porotců obsazena byla i za přítomnosti menšího (než 24) počtu porotců. V případě souhlasu takového arcí již nemůže býti řeči o zmatečnosti rozsudku podle § 344 čís. 4 (ad §§ 306, 307) tr. ř., proto, že při zahájení hlavního porotního přelíčení, pokud se týče při obsazování lavice porotců nebyl přítomen zákonem předepsaný počet porotců. Tu pak je v protokole o hlavním porotním přelíčení konstatováno, že, poněvadž se dostavilo a přítomno bylo 23 hlavních protců, tázal se předseda přelíčení veřejného obžalobce a obžalovaných, zda není námitek, by z tohoto počtu vylosováno bylo 12 porotců, a že námítka podány nebyly. Nelze tudíž rozumně pochybovati o tom, že tak splněna byla podmínka, na niž pomýšleno v § 307 odst. 2 tr. ř., což ostatně stížnost ani nepopírá. Není proto stížnost zmateční ani v tomto směru opodstatněna.